

være ophobede i et Rum, altsaa findes i større Mængde, antager jeg. Det er altid en Skjønssag, hvorom der kan være meget forskellige Meninge, om man skal kalde en eller anden Ting leifængelig, og dernæst om den er tilstede i et Værelse i en saa stor Mængde, at denne Regel finder Anvendelse. Derfor tror jeg ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at føie en saadan Bestemmelse til. — Fremdeles skal jeg med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 6 af de samme ærede Medlemmer bemærke, at jeg der ganske kan henholde mig til, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører. Jeg skjønner ikke, at det er nødvendigt at give en saadan Regel; jeg tror, at det altid vilde komme til at se noget Unaturligt ud, om man til Haandværkere i dette Tilfælde vilde henregne Lækkemænd. Jeg tror, at man kan holde sig til Cieren med Hensyn til dette Punkt, og behøver ikke at lægge noget særligt Ansvar paa Lækkemændene. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 7 udenfor Betænkningen angaar, da skal jeg begynde med at sige, at jeg med noget Forbehold vil udtale mig om det. Jeg kom først til Kundskab om det omhandlede Vædringsforslag igaar Aftes, og har altsaa haft meget kort Tid til at overveje det. Det vil vistnok erkjendes, at det er en saa indgribende Foranstaltning, som her er bragt frem i Form af et Vædringsforslag, at det synes mig endogsaa, at det kunde være tvivlsomt, om det formelt er berettiget at betegne noget saadant Forslag som Vædringsforslag til en Lov; men det er ikke derfor, jeg siger dette, jeg bryder mig ikke om at gjøre den Slags formelle Indvendinger gjældende. Jeg vil kun sige, at jeg som Følge af den korte Tid, i hvilken Vædringsforslaget har foreligget, ikke har haft Tid til at overveje dette meget vigtige Spørgsmaal, denne meget indgribende Foranstaltning saaledes, som jeg kunde ønske det. Jeg forstaa nemlig Forslaget saaledes og antager ikke, at det kan fortaas anderledes — saaledes blev det ogsaa forstaaet af den ærede Ordfører — at det er Meningen med det, at det skal gjøres til en tvungen Sag paa Landet at have Skorstensfeiere alle Vegne. Den Regel, som nu findes i Loven af 2den Marts 1861, har sikkert ikke ført til, at Skorstensfeiere findes i noget synderligt Omfang paa Landet. De allerfleste Steder er der vistnok ikke kommet nogen Skorstensfeierinstitution istand i Henhold til den nævnte Lov. Det bliver altsaa en meget vigtig og ny Ting, og naar man vil drage det pekuniære Spørgsmaal frem, tror jeg ogsaa, at man her kan sige, at det bliver en Ting, der maasse med en vis Ret kan siges at gaa i Millioner, nemlig dette, at man alle Vegne paa Landet skal have en Skorstensfeierinstitution, som altsaa fører til, at det skal være en tvungen Sag for Folk at benytte denne Skorstensfeier og betale ham efter Tægten. Det kan altsaa ikke falde mig ind at negte, at det i og for sig vilde være en Gevinst,

derfor man kunde komme dertil, og at der ganske vist paa den Maade vilde kunne tilveiebringes en bedre og større Garanti mod den fra Soden og andet Sligt, som er tilstede i Skorstene, hidrørende Brandsfare, end den, man kan opnaa ved Straffebestemmelser og Paabud til Cierne selv om at iagttage Lovbestemmelserne. Det er meget rigtigt, som den ærede Taler bemærkede, at Cierne fryde ikke selv ind i deres Skorstene, og som Følge deraf har det ikke saa Synderligt at betyde, at man paalægger dem at sørge for noget Saa-dant. Jeg kan derfor fra et rent Brandpolitistandspunkt ikke sige Andet, end at det, naar man kunde se bort fra Hensynet til de Byrder, som derved foranlediges Befolkningen, var en overmaade god Ting, om det kunde bringes dertil, at der ogsaa var autoriserede Skorstensfeiere rundt omkring paa Landet og Lvang til at bruge dem. Men det, som jeg ikke kan i saa kort Tid danne mig nogen bestemt Mening om, er, om denne Foranstaltning ikke overstrider, hvad man kan vente, at Befolkningen vil underkaste sig. Først og fremmest kan man ganske vist se, om det gaar igennem i Rigsdagen. Det vil altid være en Maalestok i den Henseende; men man maa jo alligevel, afsat herfra, ogsaa overveje, selvstændig og uden Hensyn hertil, om man kan anse det for forsvarligt at forsøge paa at gjennemføre en saadan Ting. Jeg kan derfor i Dieblisset ikke sige Andet til dette Forslag, end at jeg tvivler om, at det vil være muligt at gjennemføre det. Jeg kan ikke have Noget imod Tingen i sig selv fra et rent justitsministerielt Standpunkt, men det staar for mig som et saa betydeligt Tillæg til Loven og til de Forpligtelser, Indskrænkninger og Byrder, som Loven paalægger Befolkningen, at jeg næsten skulde tro, at det saa omtrent blev Hovedsagen af Loven. Jeg maa derfor indtil videre stille mig saaledes hertil, at jeg selvfølgelig ikke vilde have Noget imod, om det ærede Thing vedtog det; Sagen vilde jo forsaavidt gaa sin Gang videre. Men paa den anden Side tør jeg paa ingen Maade forsøge paa at udøve noget Tryk paa det ærede Thing eller anbefale Sagen. Jeg betragter det som en Selvfølge, hvis dette Forslag skulde blive vedtaget, at der til 3die Behandling maa foregaa en yderligere Revision, thi det har den ærede Ordfører vistnok med Føie gjort gjældende, at det gaar ikke an at betragte det som trædende istedetfor den § 12, som staar i Regjeringsforslaget. Noget af den maa i ethvert Tilfælde bibeholdes i Loven under en eller anden Form. — Hvad Vædringsforslaget Nr. 8 udenfor Betænkningen angaar, skal jeg henholde mig til, hvad den ærede Ordfører bemærkede, og saaledes fra-raade dets Vedtagelse. Spilke Mangler der end Klæber ved den nærværende Ordning, ser jeg ikke rettere, end at man er nødt til at beholde dem. Man kan søge at forbedre dem lidt, saaledes som i Regjeringsforslaget er foresøgt, men jeg tror ikke,